

[Diderichsen.]

først træder i kraft fra 1. august 1969 og studietiden er 3½-4 år, er det klart, at en revision tidligst kunne finde sted om en lille halv snes år, og det vil da være rimeligere, når anledningen skønnes at være til stede, at fremsætte forslag om ændringer.

Interessen må derfor koncentreret om det i betænkningen omtalte studieplansudvalg, som vil få til opgave at udarbejde forslag til nærmere bestemmelser om læreruddannelsen. Dette er særdeles vigtigt, og jeg finder det rigtigt, at det skal være et snævert udvalg med vid kompetence og med ret til at tilkalde sagkyndig assistance på de forskellige områder, med en kompetence til at tage alle spørgsmål angående læreruddannelsen op. Og jeg vil i den anledning spørge ministeren, om han er villig til at indrette studieplansudvalget som et permanent revisionsudvalg, sådan som også hr. Sigsgaard var inde på det, med mulighed for at foranledige, at der fremsættes forslag om ændringer, når det skønnes hensigtsmæssigt.

Når det hedder i betænkningen, at der i udvalget er rejst spørgsmål om at skabe en trindeling af læreruddannelsen, men at en stillingtagen hertil kræver nærmere undersøgelse, vil også jeg for min part lægge megen vægt på, om ministeren ville give tilsagn om, at en sådan undersøgelse måtte indledes eventuelt i forbindelse med det samme studieplansudvalgs virksomhed.

Det er jo med trindelingen og differentieringen, specialiseringen, som det er med fællesmarkedet. Her ender vi, hvad enten vi piber eller synger.

Når studieplansudvalget begynder sin virksomhed, bør det skrive sig bag øret, at udvalget har understreget — jeg citerer betænkningen —:

„det væsentlige hensyn, der knytter sig til elevernes fordybelse“

— netop „fordybelse“ —

„i de pædagogiske discipliner og i de fagområder, der har deres særlige interesse.“

Hvis dette synspunkt gøres til et vejledende og varigt element i studieplansudvalgets virksomhed, skal det få min varmeste anbefaling med på vejen.

Folketingsudvalget har klart udtalt som sin mening — og mon ikke ministeren hjerteligt tilslutter sig denne — at det er af stor betydning, at der ikke for den enkelte elev opstår en sådan ophobning af formelle krav inden for alle områder og discipliner, hvori han deltager, at man derved modarbejder dette hensyn, som jeg lige har omtalt, og som hr. Helveg Petersen også var inde på. Jeg er overbevist om, at dette med nødvendighed må føre til en indskrænkning af disse områder og discipliner for den enkelte, og i denne forbindelse vil også jeg gerne understrege bemærkningen om, at det er nødvendigt med en nedsættelse af den enkelte lærerstuderendes timetal.

Det er sikkert rigtigt, at det i øjeblikket er for tidligt at sige noget konkret om forholdet mellem universitetsuddannelse og læreruddannelse. En vis form for samarbejde er utvivlsomt ønskværdig. En naturlig form og en naturlig fordring må det være, at der under forudsætning af tilstrækkelige lærerkrafter og lokaler ved universiteterne åbnes adgang for linjefagsstuderende til at følge forelæsninger og øvelser for derved også at dygtiggøre sig i deres særlige fag, og den af hr. Helveg Petersen omtalte adgang med lærereksamen til universiteterne må også siges at være en naturlig ting. Men forudsætningen er naturligvis i begge tilfælde, at kundskabsniveauet berettiger vedkommende unge mennesker dertil. Også i omvendt retning kan der måske skabes visse samarbejdsmuligheder, og det skal blive interessant at høre, hvad planlægningsrådet for de højere uddannelser til sin tid har at sige herom.

Nogen betænkelighed nærer jeg ved ændringsforslaget om undervisningen i kristendomskundskab — ikke at jeg ikke finder det rigtigt, at faget sidestilles med de øvrige fag, og at der derfor indføres en afsluttende prøve. I anledning af hr. Sigsgaards bemærk-